

23ste zondag door jaar C

Lc. 14, 25-33

Stel u voor dat één van uw kinderen of kleinkinderen thuiskomt van de communie- of vormselvoorbereiding, en op uw vraag waar het vandaag over ging, antwoordt: “We hebben geleerd dat Jezus gezegd heeft dat ik u moet haten.” Het zou u op z’n minst de wenkbrauwen doen fronsen en de kans is groot dat de pastoor of catechist in kwestie er serieus last mee krijgt. Iedere normale mens, zelfs niet-gelovigen, voelt aan dat zoiets niet klopt. Maar toch staat het er duidelijk: “Als iemand naar Mij toekomt die zijn vader en moeder, zijn vrouw en kinderen niet haat...”

Een collega heeft als missioloog een tijd in Ethiopië verbleven ten tijd van de communistische dictator Mengistu. De christenen hadden het onder zijn bewind niet gemakkelijk. Vele van hen waren wanhopig op zoek naar werk om hun familie in leven te houden. Als ze aanklopten bij communisten kregen ze vaak te horen: “De partij kan u werk bezorgen, maar in ruil moet ge lid worden en u inzetten voor de partij.” Ongeveer hetzelfde antwoord kregen ze als ze smeekten bij islamitische landgenoten: “Ge kunt morgen beginnen op voorwaarde dat gij u met heel uw familie bekeert tot de islam.”

Hou dat in het achterhoofd als we nu terug kijken naar die woorden van Jezus. Hij is op weg naar Jeruzalem en weet wat Hem daar te wachten staat. Zijn Vader heeft Hem gevraagd tot het uiterste trouw te blijven aan zijn zending, en het zal Hem ook het uiterste kosten: verraad, valse beschuldigingen, spot en geseling, en uiteindelijk de kruisdood. Hoe kan het anders, of zijn gedachten dwalen op dat moment af naar zijn moeder, zijn familie en leerlingen? Hij weet dat Hij ze allemaal pijn en verdriet zal doen door hetgeen er gaat gebeuren. Maar zelfs dát mag geen reden zijn om ervan weg te lopen.

Als tijdens die tocht naar Jeruzalem het geroezemoes van de vele mensen die meelopen tot Jezus doordringt, realiseert Hij zich: als die mensen Mij écht willen volgen, lopen ze hetzelfde gevaar als Ik. En dan volgen die woorden van vandaag die op het eerste zicht schokkend zijn, maar toch overdrijft Jezus niet: Hij is gewoon eerlijk.

Op het ogenblik dat Lucas zijn Evangelie schrijft, rond de jaren 80-90, is het al zover. De christenen worden vervolgd, uitgesloten van allerlei ambten, verraden door hun eigen familie en ter dood gebracht. Het is een scenario dat zich sindsdien talloze malen herhaald heeft tot op de dag van vandaag: het christendom is nog altijd de meest vervolgte godsdienst ter wereld.

Jezus volgen is dus geen toeristische wandeltocht, de weg naar Jeruzalem is geen bezoek aan een pretpark. Het is ook niet de beste manier om populair te worden. Wie voor Christus kiest, er écht voor kiest, moet weten dat hij vroeg of laat voorbij Golgotha moet. In het Evangelie van vandaag wordt dat zonder omwegen duidelijk gemaakt: het christendom is geen zaak van wollige verhalen en zalvende verklaringen.

Natuurlijk zet Jezus niet aan tot haat. Dat zou ingaan tegen alles wat Hij geleerd en voorgeleefd heeft. Maar Hij geeft wel aan dat bovenaan ons prioriteitenlijstje God moet staan, en dat daar desnoods alles moet voor wijken.

En dat zet ons voor een spiegel: mag God u moeite kosten? En tijd? En geld? Kunt ge uw eigen zin, pretentie of haatgevoelens omwille van Hem loslaten? Kunt en wilt ge omwille van Hem over uw eigen kleinmenselijkheid of die van anderen heenstappen? Op welke plaats komt God bij u? Als uw antwoord op die vragen negatief of middelmatig is, moet ge misschien eens nadenken of ge Hem wel écht volgt... Amen.

Johan Goris, pastoor